

Budoucnost - její „počátek“

Budoucnost nemá, přesně vzato, počátek, odkud (tj. z něhož či od něhož) by mohla přicházet; má však „konec“, přesněji mnoho „konců“. Budoucnost končí všude tam, kde začíná čin, skutek, opravdová aktivita, tj. tam, kde je počátek skutečného dění, počátek nějaké (pravé) události. Budoucnost v tomto momentě „končí“, protože končí její „ještě ne“, tj. její nejvlastnější povaha, že k ní ještě nedošlo, že ještě nenastala. Ale takto se to jeví jen našemu pohledu, který je tradičně – v důsledku obrovského vlivu geometrizace a matematizace našeho myšlení, jak k němu došlo již ve starém Řecku – spojován s oním lineárním modelem, jímž je čas znázorňován – zcela chybně! – jako linie. Na této linii je pak umisťována ta která přítomnost, zatímco na jednu stranou se „odkládají“ všechny přítomnosti ji minulé, a na druhou stranu zase všechny přítomnosti ještě nenastalé. Chybnost tohoto modelu však by měla bít do očí. Tam, kde se nic neděje, tj. kde se nic nepodniká, kde chybí jakákoli aktivita (skutečná aktivita), tam pochopitelně nepřichází ani žádný čas, žádná budoucnost. Ale čím větší aktivita je zakládána (nějakým subjektem, přesněji ovšem nesčíslnými a nejrůznějšími subjekty), tím se i sama „budoucnost“ prohlubuje. zapouští své kořeny do větších hloubek (pochopitelně hloubek budoucnosti).

(Písek, 070922-4.)